

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum diuinatio, quæ sit per fortis, sit licita? 8

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

eas pertinent. Et ad hæc præcognoscenda considerare
carum voces & motus non est illicitum: puta, si quis
ex hoc, quod cornicula frequenter crocit, prædicat
pluviam citò esse futuram.

Ad tertium dicendum, quod Gedeon obseruauit
recitationem & expostionem somnij, accipiens ea
pro omnino, quasi ordinata ad sui instructionem à diuina
prudentia. Et similiter Elicer attendit verba
puellæ, oratione præmissa ad Deum.

A R T I C . V I I I .

Vtrum diuinatio sortium sit illicita?

AD octauum sic proceditur. Videtur, quod diuinatio sortium non sit illicita. Quia super illud
Psalmi trigesimi, In manibus tuis sortes meæ: dicit
glossa.* Augustini, sors non est aliquid mali, sed res
in humana dubitatione diuinam indicans voluntatem.

¶ 2 Præterea, Ea quæ à sanctis in scripturis obseruata leguntur, non videntur esse illicita. Sed
sancti viri tam in veteri quam in nouo testamento, inveniuntur sortibus vti esse. Legitur enim Ios. 7. quod
Iosue ex precepto Domini, iudicio sortium puniuit
Achan, qui de anathemate surripuerat. Saul etiam
sorte reprehendit filium suum Jonatham mel come-
disse, ut habetur I. Reg. 14. Jonas etiam à facie Domini fugiens, forte reprehensus est, & in mare deie-
tus, ut legitur Ionæ 1. Zacharias etiam sorte exiit ut
incensum poneret, ut legitur Luce 1. Matthias etiam
est sorte ab Apostolis in Apostolatum electus, ut le-
gitur Act. 1. Ergo videtur, quod diuinatio sortium non
sit illicita.

¶ 3 Præterea, Pugna pugilum, que Monomachia
dicitur, id est singularis concertatio; & iudicia
ignis & aquæ, quæ dicuntur vulgaria, videntur ad
sortes pertinere: quia per huiusmodi aliqua exquiruntur occulta. Sed huiusmodi non videntur esse
illicita: quia & David cum Philisteo singulare in-
esse certamen legitur, ut habetur I. Regum 17.

Ff 4 Ergo

512

2. cont. c.
154 co. 5.
Op. 6. Et
opu. 25 c.
4 et 5. Et
Eph. 1. le.
4 co. 1. fi.
* Aug. in
Ps. 30. co-
cio. 2. de
med. Ps.
declinaz
do ad fi.
tom. 8.

Ergo videtur, quod diuinatio sortium non sit illicita.

26.q.5.e. SED contra est, quod in Decret. 26.q.5. * dici-

*Sortes. tur, Sortes, quibus cuncta vos in vestris discriminatis
judicijs, quas Patres damnauerunt, nihil aliud quam
diuinationes, & maleficia decernimus. Quamobrem
volumus illas omnino damnari, & ultra inter Christia-*

nos nolumus nominari: & ne exerceantur, anathema-

tis interdicto prohibemus.

*RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum
27.3. huius est *, sortes propriè dicuntur, cum aliquid sit, ut eius
iuxta q. eveniu considerato, aliquid occultum innoescat.*

*Et quidem si queratur iudicio sortium, quid cui sit
exhibendum, siue illud sit res possessa, siue sit honor,
seu dignitas, seu pena, aut actio aliqua: vocatur fors
diuinatoria. Si autem inquiratur quid agere oporteat,
vocatur fors consultoria. Si vero queratur
quid sit futurum, vocatur fors diuinatoria. Actus au-
tem hominum, qui requiruntur ad sortes, non
subduntur dispositioni stellarum, nec etiam even-
tus ipsorum. Vnde si quis ea intentione sortibus
viatur, quasi huiusmodi actus humani, qui requiri-
tur ad sortes, secundum dispositionem stellarum sorti-
rantur effectum: vana & fallax est opinio, & per con-
sequens non carens dæmonum ingestionem, ex quo ca-
uis diuinatio erit superstitionis, & illicita. Hac autem
causa remota, necesse est, quod sortiarum actuum
expectetur eventus, vel ex fortuna, vel ex aliqua spi-
rituali causa dirigente. Et siquidem ex fortuna, quod
locum habere potest solum in diuinatoria forte, non
videtur habere nisi fortè vitium vanitatis: sicut si ali-
qui non valentes aliquid concorditer dividere, velint
sortibus ad diuisionem vti, quasi fortuna exponentes
quis quam partem accipiat. Si vero ex spirituali cau-
sa expectetur sortium iudicium, quandoque quidem
expectatur ex dæmonibus: sicut legitur Ezechielis
21. quod Rex Babylonis stetit in biuio, in capite
duarum viarum, diuinationem querens, commi-
scens*

scens sagittas interrogavit idola, & exta consuluit: & tales sortes sunt illicite, & secundum canones prohibentur. Quandoque verò expectatur à Deo, secundum illud Prover. 16. Sortes mittuntur in sinum, sed à domino temperantur: & talis fors secundum se non est malum, vt Aug. * dicit. Potest tamen in hoc quadrupliciter peccatum incidere. Primo quidem, si absque vila necessitate ad sortes recurritur: hoc enim videtur ad Dei tentationem pertinere. Vnde Ambr. dicit † super Lucam, Qui sorte eligitur humano iudicio non comprehenditur. Secundo, si quis etiam in necessitate absque reverentia Dei sortibus utatur. Vnde super Actus Apostolorum dicit * Beda, Sed si qui de ingressu Zacharia in tempore regni Iudei, & fortibus suis in exercitu compulsi, Deum putant sortibus, plū, ante exemplo Apostolorum esse consulendum, videant hoc ipsos Apostolos non nisi collecto fratrum cœtu, & precibus ad Deum fuisse egisse. Tertiò, si diuina oracula ad terrena negotia conuerrantur. Vnde Aug. * dicit ad inquisitiones Ianuarij, His qui de paginis Euan gelicis sortes legunt, et si optandum sit, vt id potius faciant, quam vt ad demonia concilenda concurrant: tamen etiam ista mihi displiceret consuetudo ad negotia secularia, & ad vitæ huius vanitatem, diuina oracula velle conuertere. Quartò, si in electionibus ecclesiasticis, quæ ex Spiritu sancti inspiratione fieri debent, aliqui sortibus utantur. Vnde sicut Beda dicit * In fin. comment. ad ordinatus sorte queritur: quia scilicet nondum erat plenitudo Spiritus sancti in Ecclesia effusa. Septem autem Diaconi postea non sorte, sed electione discipulorum sunt ordinati. Secus autem est in temporalibus dignitatibus, quæ ad terrena disponenda ordinantur: in quarum electione plerumque homines sortibus videntur, sicut & in temporalium rerum diuisione. Si verò necessitas inamineat, licitum est cum debita reverentia sortibus diuinum iudicium implorare. Vnde Augustin. dicit in epistola * ad Honoratum, Si inter Dei ministros sit disceptatio, qui eorum persecutio-

*Loco cit.
in arg. 1.*

*c. 1. in ti.
de ingressu Zacharia in tempore regni Iudei,
et fortibus suis in exercitu compulsi,*

** Bed. in
fi. comm.
ad 1. cap.
Act. 10. 2*

** Ep. 119
ca. 20. in
fi. 10. 2*

*Epi. 180.
inter me
Op. fi. 10. 2*

cutionis tempore maneant, ne fuga fiat omnium, & qui eorum fugiant, ne morte omnium deseratur ecclesia: si hæc disceptatio aliter non potuerit terminari, quantum mihi videtur, qui maneant, & qui fugiant, forte legendi sunt. Et in primo de doctrina Christi, *
L. c. 28.
to. 3. dicit, Si tibi abundaret aliquid quod oportet dari ei qui non haberet, nec duobus dari posset, si tibi occurrerent duo, quorum neuter alium, vel indigentia, vel ergo te aliqua necessitudine superare: nihil iustus facere, quam ut forte eligeres, cui dandum esset quod dari verique non posset.

Et per hoc patet responsio Ad primum & secundum.

Ad tertium dicendum, quod iudicium ferri carentis, vel aquæ feruentis, ordinatur quidem ad aliquius peccati occulti inquisitionem per aliquid, quod ab homine fit: & in hoc conuenit cum sortibus. In quantum tamen expectatur aliquis miraculosus effectus a Deo, excedit communem sortium rationem. Unde huiusmodi iudicium illicitum redditur: tum quia ordinatur ad iudicanda occulta, quæ diuino iudicio referuantur: tum etiam quia huiusmodi iudicium non est auctoritate diuina sanctum. Unde 2. q. 4. in Decreto * Stephani Papæ dicitur, Ferri carentis, vel aquæ feruentis examinatione confessionem extorqueri a quolibet, scrii non censent canones. Et quod sanguinum patrum documento sanctum non est superstitiosa adiunctione non est presumendum. Spontanea enim confessione, vel testimoniis approbatione publicata delicta, habitu præ oculis Dei timore, concessa sunt nostro regimini iudicare. Occulta vero & incognita illi sunt relinquenda, qui solus nouit corda filiorum hominum. Et eadem ratio viderur esse de lege duelorum, nisi quod plus accedit ad communem rationem sortium, in quantum non expectatur ibi miraculosus effectus, nisi forte quando pugiles sunt valde impares virtute, vel arte.

QVÆ-